

PROBLEMY Z TWORZENIEM SŁÓW

Zuzanna
Kalicka-Karpowicz

dotyczące
rzeczowników
i przymiotników
na podstawie
materiału
z internetowych
poradni
językowych

Wydawnictwo
Uniwersytetu Gdańskiego

PROBLEMY SŁOWOTWÓRCZE

Zuzanna Kalicka-Karpowicz

PROBLEMY SŁOWOTWÓRCZE

dotyczące rzeczowników i przymiotników
na podstawie materiału z internetowych
poradni językowych

Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego
Gdańsk 2022

Recenzenci
prof. dr hab. Urszula Kęsikowa
dr hab. Rafał Zarębski, prof. UŁ

Redaktor Wydawnictwa
Jolanta Stecewicz

Projekt okładki i stron tytułowych
Filip Sendal

Skład i łamanie
Mariusz Szewczyk

Publikacja sfinansowana
z funduszu Prorektora ds. Badań Naukowych Uniwersytetu Gdańskiego
w ramach konkursu na wyróżniające się prace doktorskie
oraz ze środków Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Gdańskiego

© Copyright by Uniwersytet Gdański
Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego

ISBN 978-83-8206-404-9

Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego
ul. Armii Krajowej 119/121, 81-824 Sopot
tel. +48 58 523 11 37, tel. kom. +48 725 991 206
e-mail: wydawnictwo@ug.edu.pl
wydawnictwo.ug.edu.pl

Księgarnia internetowa: wydawnictwo.ug.edu.pl/sklep/

Druk i oprawa
Zakład Poligrafii Uniwersytetu Gdańskiego
ul. Armii Krajowej 119/121, 81-824 Sopot
tel. +48 58 523 14 49

*Pamięci Profesor
Ewy Rogowskiej-Cybulskiej*

Spis treści

Wstęp	13
Wykaz skrótów	17
Rozdział I	
Internetowe poradnictwo językowe w Polsce	19
1. Tradycyjne formy działalności kulturalnojęzykowej jako kontekst internetowego poradnictwa językowego	19
2. Działalność polskich internetowych poradni językowych	20
3. Inne strony internetowe zawierające informacje na temat poprawności językowej	22
Rozdział II	
Stan badań	25
1. Internetowe poradnictwo językowe	25
2. Poprawność słowotwórcza	28
2.1. Pojęcie normy językowej	30
2.2. Przedmiot słowotwórstwa normatywnego	32
2.3. Kryteria poprawności językowej (w tym słowotwórczej) w kontekście rozwoju polskiego językoznawstwa normatywnego	33
2.3.1. Ujęcie Witolda Doroszewskiego	33
2.3.2. Ujęcie Danuty Buttler, Haliny Kurkowskiej i Haliny Satkiewicz	35
2.3.3. Ujęcie Hanny Jadackiej	37
2.3.4. Konieczność aktualizacji kryteriów poprawności językowej	39
2.4. Tendencje rozwojowe w słowotwórstwie współczesnej polszczyzny	41
2.5. Świadomość językowa	41
2.5.1. Wieloznaczność pojęcia „świadomość językowa”	41
2.5.2. Definicja terminu „świadomość językowa” przyjęta w teorii kultury języka polskiego	42

2.5.3. Świadomość językowa a świadomość lingwistyczna	44
2.6. Dziedziny językoznawstwa wpływające na słowotwórstwo normatywne	44
Rozdział III	
Podstawy materiałowo-teoretyczne	47
1. Dobór materiału	47
2. Podstawy teoretyczne	51
Rozdział IV	
Charakterystyka pytań korespondentów	61
1. Uwagi ogólne	61
2. Typy pytań o problemy słowotwórcze	61
2.1. Pytania o poprawność wskazanej formy derywatu	62
2.2. Prośby o wskazanie poprawnej formy z kilku potencjalnych	63
2.3. Pytania ogólne (o reguły, tendencje)	63
2.4. Prośby o utworzenie derywatu	64
2.5. Pytania o budowę słowotwórczą danej formacji	65
3. Elementy składowe pytań do internetowych poradni językowych	65
3.1. Derywaty stanowiące przedmiot porad, definicje oraz kontekst	67
3.2. Elementy charakteryzujące pytających oraz ich świadomość językową	70
3.2.1. Informacje o autorach pytań do internetowych poradni językowych	72
3.2.2. Źródła wiedzy o języku wykorzystywane przez korespondentów	75
3.2.3. Ocena współczesnej polszczyzny	80
3.2.4. Kryteria oceny poprawności derywatów brane pod uwagę przez korespondentów	84
4. Podsumowanie	87
Rozdział V	
Charakterystyka odpowiedzi	89
1. Uwagi ogólne	89
2. Język porad	98
2.1. Stosowana terminologia	98
2.2. Poprawność językowa odpowiedzi	100
3. Źródła przywoływane przez doradców językowych	100
4. Rozpoznawane najważniejsze tendencje rozwojowe polszczyzny	106
5. Odniesienia do poziomów normy w słowotwórstwie	108
6. Najczęściej przywoływane kryteria oceny derywatów	109
7. Słabości poradnictwa internetowego	116
7.1. Problemy ze słownictwem specjalistycznym	117

7.2. Nieaktualność porad dostępnych w Internecie	119
7.3. Błędy merytoryczne	120
8. Podsumowanie	120
Rozdział VI	
Omówienie derywatów – rzeczowniki	123
1. Charakterystyka ogólna	123
2. Derywaty odrzeczownikowe	123
2.1. Derywaty modyfikacyjne	123
2.1.1. Nazwy żeńskie od męskich oraz męskie od żeńskich	124
2.1.2. Nazwy deminutywne	152
2.1.3. Nazwy ekspresywne	156
2.1.4. Nazwy istot młodych	160
2.1.5. Nazwy augmentatywne (zgrubienia)	161
2.2. Derywaty mutacyjne	162
2.2.1. Nazwy subiektów przy niewyrażonym predykacie	163
2.2.2. Nazwy miejsc	222
2.2.3. Nazwy abstrakcyjnych cech, czynności i stanów	228
2.2.4. Nazwy imprez	232
2.2.5. Nazwy obiektów i rezultatów przy niewyrażonym predykacie	235
2.2.6. Nazwy zjawisk charakteryzowanych przez relację do przedmiotu	237
2.2.7. Nazwy środków czynności	238
2.2.8. Nazwy temporalne	240
2.2.9. Derywaty mutacyjne prefiksalne	241
3. Derywaty odczasownikowe	242
3.1. Derywaty transpozycyjne (nazwy czynności, procesów i stanów)	243
3.1.1. Trudności w obrębie tematu słowotwórczego	245
3.1.2. Trudności związane z wyborem formantu	247
3.1.3. Ucięcie cząstki <i>się</i>	253
3.2. Derywaty mutacyjne	254
3.2.1. Nazwy subiektów czynności, procesów i stanów	254
3.2.2. Nazwy środków czynności	259
3.2.3. Nazwy obiektów czynności	260
3.2.4. Nazwy miejsc	260
3.2.5. Nazwy wytworów czynności i procesów	261
3.2.6. Nazwy sposobowe	262
3.2.7. Nazwy temporalne	262
4. Derywaty odprzymiotnikowe	264
4.1. Nazwy abstrakcyjnych cech (nomina essendi)	264
4.2. Nazwy nosicieli cech	268

5. Derywaty od wyrażen przyimkowych	270
6. Złożenia	272
6.1. Złożenia bezafiksalne	274
6.1.1. Złożenia bezafiksalne z redukcją podstawy	275
6.1.2. Bezafiksalne złożenia jednostronnie motywowane i quasi-złożenia	278
6.1.3. Złożenia bezafiksalne bez redukcji podstawy	281
6.2. Złożenia afiksalne	282
6.2.1. Formacje interfiksalne	282
6.2.2. Formacje interfiksально-paradygmatyczne	291
6.2.3. Formacje interfiksально-sufiksalne	292
6.2.4. Złożenia tworzone za pomocą sufiksu – z pierwszym członem liczebnikowym	292
6.3. Wybór między formą interfiksальną a bezafiksальną	293
7. Podsumowanie	296
Rozdział VII	
Omówienie derywatów – przymiotniki	299
1. Charakterystyka ogólna	299
2. Derywaty odrzeczownikowe	299
2.1. Przymiotniki relacyjne	301
2.1.1. Przymiotniki od nazw geograficznych	303
2.1.2. Przymiotniki dzierżawcze	305
2.1.3. Zagadnienia dotyczące sufiksów	308
2.1.4. Neologizmy z sufiksem -owy	309
2.1.5. Przymiotniki z formantem paradygmatycznym	310
2.1.6. Przymiotniki od rzeczowników nieodmiennych	311
2.1.7. Problemy ortograficzne	312
2.2. Przymiotniki jakościowe	312
3. Derywaty odczasownikowe	314
3.1. Przymiotniki predyspozycyjne	315
3.2. Przymiotniki niepredyspozycyjne	317
4. Derywaty odprzymiotnikowe	320
4.1. Derywaty negacyjne	320
4.2. Derywaty gradacyjne	323
4.3. Derywaty ekspresywne	325
4.4. Inne derywaty odprzymiotnikowe	326
5. Derywaty od wyrażen przyimkowych	327
6. Derywaty odprzysłówkowe	329
7. Złożenia	330
7.1. Złożenia liczebnikowo-rzeczownikowe	331

7.2. Złożenia przymiotnikowo-rzeczownikowe	334
7.3. Złożenia przymiotnikowo-przymiotnikowe	336
7.4. Złożenia rzeczownikowo-rzeczownikowe	337
7.5. Złożenia przysłówkowo-czasownikowe	340
7.6. Inne przymiotniki złożone	340
8. Podsumowanie	341
Wnioski	343
Bibliografia	351
Wykaz tabel	369
Summary	
Word-formation problems concerning nouns and adjectives based on the material from Polish language counseling websites	371

Wstęp

Przełom cyfrowy wpłynął na stan współczesnej polszczyzny w różny sposób. Po pierwsze, co oczywiste, ponieważ pojawiły się nowe przedmioty i zjawiska, w szybkim tempie polskie słownictwo ogólne wzbogaciło się o ich nazwy – zapożyczone z języków obcych (głównie angielskiego), innych odmian polszczyzny bądź też utworzone na gruncie języka polskiego z wykorzystaniem dostępnych środków słotwórczych. Po drugie dostępność Internetu przyspieszyła rozpowszechnianie neologizmów (a często – tylko okazjonalizmów) i ułatwiła ich rejestrację. Po trzecie możliwe stało się wykorzystanie Internetu jako medium służącego upowszechnianiu wiedzy o poprawnej polszczyźnie: dla użytkowników języka, również tych bez przygotowania lingwistycznego, internetowe poradnie językowe stanowią uzupełnienie, a często zamiennik poradników książkowych, artykułów zamieszczanych w prasie, a także programów radiowych i telewizyjnych.

Choć przyrost słownictwa następuje najczęściej naturalnie, bez udziału ekspertów, wielokrotnie podkreślano wpływ językoznawców na proces rozbudowywania systemu leksykalnego polszczyzny – ich ważną rolę społeczną jest, jak ujęła to Ewa Kołodziejek, „gromadzenie, opisywanie i wartościowanie środków językowych, edukowanie społeczeństwa w zakresie wiedzy o języku, czyli nieustanne uprawianie pedagogiki językowej” (Kołodziejek, 2018: 117).

Popularność internetowych poradni językowych dowodzi, że jest to rola społeczna dostrzegana nie tylko przez językoznawców – wynika ona z potrzeb użytkowników polszczyzny. W artykule *Istnienie i kształt normy językowej po przełomie cyfrowym* Katarzyna Kłosińska stwierdza, że „[p]anuje dość silne przekonanie, że norma językowa powinna istnieć” (Kłosińska, 2017a: 86). Badaczka, pełniąca również funkcję ekspertki w poradni PWN, dodaje:

Świadczy o tym choćby obfitość korespondencji kierowanej do poradni językowych oraz do osób popularyzujących wiedzę o języku; warto tu dodać, że spora część listów nie została napisana z pobudek praktycznych, tzn. po to, by autor mógł uzyskać poradę językową, lecz wynika z żywego zainteresowania językiem i z troski o niego (Kłosińska, 2017a: 86).

Na popularność tej formy poradnictwa mają wpływ przede wszystkim dwie cechy porad udzielanych przez Internet. Po pierwsze pytanie do poradni może zadać każdy, kto ma dostęp do globalnej sieci, niezależnie od tego, czy interesujące go zagadnienie jest popularne, czy też przeciwnie – stanowi przejaw bardzo oryginalnych wątpliwości poprawnościowych. Po drugie internetowe poradnie językowe udostępniają liczne udzielone już porady w archiwach dostępnych *online*, dzięki czemu tworzą się hipertekstowe poradniki językowe, w których można szukać rozwiązania danego problemu bez potrzeby kontaktowania się z ekspertami współpracującymi z daną instytucją.

Z kolei dla językoznawców pytania korespondentów stanowią cenny materiał, na którego podstawie mogą obserwować nowe zjawiska w polszczyźnie. Jak pisze Beata Milewska, „zgłaszane pytania i wątpliwości nabierają wartości dokumentacyjnej: stają się zapisem chwiejności normy” (Milewska, 2005: 46). Materiał ten jest zatem wartościowy nie tylko z perspektywy językoznawstwa preskryptywnego, lecz także deskryptywnego i dobrze ukazuje przenikanie się tych dwóch nurtów lingwistyki, co podkreślał Stanisław Gajda (2013: 328).

Celem niniejszej rozprawy jest rozpoznanie oraz scharakteryzowanie problemów słowotwórczych, które stanowiły przedmiot refleksji poprawnościowej w internetowych poradniach językowych w latach 2001–2017. Materiał wyekscerpowano z archiwów 12 internetowych poradni językowych. Autorami zgromadzonych tam tekstów popularyzujących wiedzę o poprawnej polszczyźnie są zarówno korespondenci (zadający pytanie), jak i przedstawiciele poradni, zwykle językoznawcy (udzielający odpowiedzi – rozstrzygający problem przedstawiony w pytaniu). Dzięki temu z jednej strony możliwe jest przeanalizowanie przejawów świadomości językowej (słowotwórczej) użytkowników współczesnej polszczyzny czynnie korzystających z internetowego poradnictwa językowego i rozpoznanie ich najczęstszych problemów słowotwórczych, z drugiej zaś – zidentyfikowanie kryteriów poprawnościowych branych pod uwagę przez doradców językowych, czyli autorów odpowiedzi. Analizowany materiał obejmuje 939 porad, w których rozważano poprawność 811 rzeczowników i 611 przymiotników podzielnych słowotwórczo.

W pierwszym rozdziale – wprowadzającym – zaprezentowano zagadnienia związane z internetowym poradnictwem językowym w Polsce. Przedstawiono je w kontekście innych – bardziej tradycyjnych – form działalności kulturalno-językowej. Wymieniono internetowe poradnie językowe i scharakteryzowano sposoby, w jakie udzielają one odpowiedzi na zagadnienia poprawnościowe. Wykazano też, jak często poradnie rozstrzygają problemy słowotwórcze. Na końcu rozdziału zebrano adresy innych stron internetowych, na których

użytkownicy polszczyzny mogą się zapoznać z informacjami dotyczącymi poprawności językowej.

Rozdział drugi, przedstawiający stan badań nad zagadnieniami, którym jest poświęcona niniejsza rozprawa, składa się z dwóch części. W pierwszej omówiono dotychczas opublikowane prace badawcze dotyczące internetowego poradnictwa językowego. W drugiej części zaprezentowano stan badań nad poprawnością językową, a szczególnie – słowotwórczą. Omówiono pojęcie normy językowej i przedmiot słowotwórstwa normatywnego, przedstawiono ewolucję kryteriów poprawności językowej (w tym słowotwórczej). W tej części zostały również zebrane najważniejsze informacje na temat tendencji rozwojowych w słowotwórstwie współczesnego języka polskiego oraz świadomości językowej. W zakończeniu wymieniono dziedziny językoznawstwa oddziałujące na słowotwórstwo normatywne.

W trzecim rozdziale zostały przedstawione podstawy materiałowo-teoretyczne niniejszej rozprawy. Pierwszy podrozdział zawiera informacje, z jakich źródeł pochodzą porady językowe dotyczące słowotwórstwa rzeczowników i przymiotników, a także w jaki sposób przygotowano materiał do dalszej analizy. W drugim podrozdziale omówiono podstawy teoretyczne pracy: zdefiniowano terminy z zakresu kultury języka i językoznawstwa normatywnego, a także sprecyzowano definicje najważniejszych pojęć z zakresu słowotwórstwa synchronicznego.

Internetowa porada językowa ma budowę dwuczłonową: składa się z pytania oraz odpowiedzi. Elementy te omówiono w kolejnych dwóch rozdziałach rozprawy.

Czwarty rozdział zawiera charakterystykę pytań kierowanych do internetowych poradni językowych. Omówiono typy wątpliwości poprawnościowych z zakresu słowotwórstwa. W kolejności od najczęściej występujących w zgromadzonym materiale do tych, które występują najrzadziej, są to: pytania o poprawność wskazanej formy derywatu, prośby o wskazanie poprawnej formy z kilku potencjalnych (podanych przez korespondenta), pytania ogólne (o reguły, tendencje) oraz pytania o budowę słowotwórczą danej formacji. Następnie scharakteryzowano konstrukcję pytań zadawanych przez użytkowników języka polskiego, ze szczególnym uwzględnieniem elementów najważniejszych w analizie zagadnień dotyczących rzeczowników i przymiotników podzielnych słowotwórczo. W rozdziale tym zebrano również informacje na temat autorów pytań do poradni oraz przejawów ich świadomości językowej. Na końcu rozdziału podsumowano istotne wiadomości.

Z kolei piąty rozdział poświęcono omówieniu odpowiedzi udzielonych przez doradców językowych. Przeanalizowano takie zagadnienia, jak: język porad,

źródła wykorzystywane przez doradców językowych podczas przygotowywania odpowiedzi, tendencje rozwojowe polszczyzny przez nich rozpoznawane oraz poziomy normy, do których się odnosili. Opisano najczęściej stosowane kryteria, na podstawie których autorzy odpowiedzi orzekali o poprawności danej formy. Scharakteryzowano też słabości poradnictwa internetowego w zakresie słowotwórstwa. Rozdział zakończono krótkim podsumowaniem.

Kolejne dwa rozdziały – najobszerniejsze – zawierają charakterystykę problemów słowotwórczych związanych odpowiednio z derywatami rzeczownikowymi (rozdział szósty) i przymiotnikowymi (rozdział siódmy). Rozdziały te mają podobną strukturę. Na początku przedstawiono ogólną charakterystykę derywatów stanowiących przedmiot refleksji poprawnościowej. Kolejne sekcje są poświęcone derywatom prostym (formacjom utworzonym od poszczególnych części mowy – w kolejności od najliczniejszych do najmniej licznych) oraz złożeniom. Derywaty proste podzielono według funkcji formantu (transpozycja, modyfikacja, mutacja), a następnie – na kategorie słowotwórcze (zgodnie z tradycyjnym ujęciem przyjętym w *Morfologii*; zob. Grzegorzczkova, Laskowski, Wróbel, 1999), które uszeregowano według tego, jak licznie były reprezentowane w zgromadzonym materiale. Dalszy podział zależał od tego, które derywaty i towarzyszące im trudności poprawnościowe były najbardziej charakterystyczne dla danej kategorii, co umożliwiło wyciągnięcie wniosków na temat powtarzających się problemów słowotwórczych zgłaszanych przez korespondentów poradni. Na końcu obu rozdziałów podsumowano najważniejsze informacje i zaprezentowano wnioski cząstkowe.

Rozważania na temat problemów słowotwórczych użytkowników języka polskiego podsumowano na końcu rozprawy. W ósmym rozdziale zostały zebrane wnioski dotyczące najczęściej występujących w internetowych poradach językowych problemów słowotwórczych w zakresie rzeczowników i przymiotników, antropocentrycznego charakteru omawianych derywatów oraz pojawiających się w materiale przejawów tendencji rozwojowych we współczesnej polszczyźnie. Przedstawiono także najważniejsze obserwacje dotyczące oczekiwań autorów pytań i charakteru odpowiedzi udzielonych przez przedstawicieli poradni oraz zestawiono przejawy świadomości językowej korespondentów.

Wykaz skrótów

- EJO – *Encyklopedia językoznawstwa ogólnego* pod red. K. Polańskiego
- ISJP – *Inny słownik języka polskiego* pod red. M. Bański
- KJP PWN – Korpus Języka Polskiego PWN (<https://sjp.pwn.pl/korpus>)
- NFJP – Narodowy Fotokorpus Języka Polskiego (<http://nfjp.pl>)
- NKJP – Narodowy Korpus Języka Polskiego (<http://nkjp.pl>)
- NSPP – *Nowy słownik poprawnej polszczyzny* pod red. A. Markowskiego
- SGS – *Słownik gniazd słotwórczych współczesnego języka ogólnopolskiego*
- SJP PWN – *Słownik języka polskiego PWN* (<https://sjp.pwn.pl>)
- SJPDor – *Słownik języka polskiego* pod red. W. Doroszewskiego (<http://doroszewski.pwn.pl>)
- SJPSzym – *Słownik języka polskiego* pod red. M. Szymczaka
- SO PWN – *Słownik ortograficzny PWN* (<http://so.pwn.pl>)
- USJP – *Uniwersalny słownik języka polskiego* pod red. S. Dubisza
- WSO – *Wielki słownik ortograficzny* pod red. E. Polańskiego
- WSJP – *Wielki słownik języka polskiego* pod red. P. Żmigrodzkiego (<https://wsjp.pl>)
- WSPP – *Wielki słownik poprawnej polszczyzny* pod red. A. Markowskiego

Rozdział I

Internetowe poradnictwo językowe w Polsce

1. Tradycyjne formy działalności kulturalnojęzykowej jako kontekst internetowego poradnictwa językowego

Poradnictwo językowe stanowi jeden z przejawów działalności kulturalnojęzykowej, którą przyjęło się nazywać polityką językową (Lubaś, 2012: 15) lub w węższym zakresie, z przesunięciem akcentu na edukację, a nie narzucanie norm – pedagogiką językową (Klemensiewicz, 1982: 778)¹. Ma ono przede wszystkim charakter interwencyjny, tj. koncentruje się głównie na rozstrzyganiu konkretnych wątpliwości poprawnościowych użytkowników języka polskiego (Markowski, 2007: 75, 80–81). Jest to zresztą najpowszechniej rozpoznawany przejaw działalności językoznawców normatywistów, ponieważ jak stwierdził Marian Bugajski, „jeszcze do dziś kultura języka [...] bywa kojarzona właśnie z poradnictwem, co wynika z zapotrzebowania społecznego na taki właśnie typ działalności” (Bugajski, 2006: 35).

Do tradycyjnych form upowszechniania wiedzy o polszczyźnie, takich jak wydawnictwa książkowe (od XV wieku podręczniki gramatyki i traktaty ortograficzne), czasopisma (od 1901 roku, kiedy zaczyna się ukazywać „Poradnik Językowy”), programy radiowe (od 1935 roku, gdy rozpoczęto emisję *Radiowego poradnika językowego* prowadzonego przez Witolda

¹ Działalność tę nazywa się także m.in. wychowaniem językowym, planowaniem językowym oraz zarządzaniem językiem/językowym. Ten ostatni termin jest propagowany przez S. Gajdę ze względu na brak negatywnych konotacji towarzyszących internacjonalizmowi „polityka językowa” (ang. *language policy*; Gajda, 2013: 328).

Doroszewskiego – Foland-Kugler, 1986: 368) i telewizyjne (od 1968 roku, kiedy wyemitowano adresowany do młodzieży cykl pogadańek o poprawności językowej Zenona Klemensiewicza – Pisarek, 2008: 191), telefoniczne poradnie językowe (od lat 70. XX wieku – Markowski, Satkiewicz, 1996: 20) po przełomie technologicznym dołączyło poradnictwo internetowe. Pod względem charakteru działalności – ogólnodostępność (o profesjonalną poradę językową może poprosić każda osoba, jeżeli ma dostęp do odpowiedniego medium, w tym wypadku – Internetu), możliwość bezpośredniego uzyskania odpowiedzi – poradnie internetowe przypominają poradnie telefoniczne działające przy różnych instytucjach edukacyjnych (pierwsza powstała w roku 1964 z inicjatywy łódzkiego koła Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego przy Uniwersytecie Łódzkim – Foland-Kugler, 1986: 387). Pierwsza internetowa poradnia językowa rozpoczęła działalność w 2000 roku z inicjatywy Wydawnictwa Naukowego PWN. Podobnie jak w wypadku materiału z poradni telefonicznych wybrane porady językowe udzielone za pośrednictwem internetu doczekały się wydań książkowych, np. *Poprawnie po polsku. Poradnik językowy PWN* (Kubiak-Sokół, 2007), *www.poradnia-jezykowa.pl* (Wyrwas, 2007), *Piszemy poprawnie. Poradnik językowy PWN* (Kubiak-Sokół, 2008), *Jak pisać? Razem czy osobno? Poradnik ze słownikiem* (Polański, Skudrzykowa, 2010), *Gdzie postawić przecinek? Poradnik ze słownikiem* (Podracki, Gałązka, 2010), *Walczymy z bykami. Poradnik językowy PWN* (Kołodziejek, 2010), *E-porady językowe* (Kołodziejek, Kabata, Sidorowicz, 2010) (por. zbiór najciekawszych porad z Telefonicznej Poradni Językowej UG pt. *Poradnia językowa, słucham...* – Rogowska-Cybulska, Milewska-Stawiany, 2016, a także wcześniejsze książkowe zbiory porad opracowane przez B. Kreję, 2000, 2001, 2005).

2. Działalność polskich internetowych poradni językowych

Pytania do internetowych poradni językowych są zgłaszane za pośrednictwem poczty elektronicznej lub formularza na stronie internetowej. Poradnie można podzielić ze względu na dostępność odpowiedzi szerszemu gronu odbiorców. Pierwszy typ reprezentują te działające przy Akademii Jana Długosza w Częstochowie oraz przy Uniwersytecie Szczecińskim, które odpowiedzi przesyłają autorom pytań na adres e-mail (nie są one udostępniane innym czytelnikom i jako takie nie będą analizowane w niniejszej rozprawie). Pozostałe poradnie

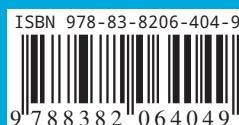


Zuzanna Kalicka-Karpowicz – doktor nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa, redaktor naczelna wydawnictwa Harmonia Universalis. Absolwentka filologii polskiej Uniwersytetu Warszawskiego, filologii rosyjskiej i Filologicznych Studiów Doktoranckich Uniwersytetu Gdańskiego, a także studiów podyplomowych z zakresu tłumaczeń specjalistycznych oraz prawa własności intelektualnej.

Za pracę *Problemy słowotwórcze dotyczące rzeczowników i przymiotników na podstawie materiału z internetowych poradni językowych* została nagrodzona w Konkursie Prorektora ds. Badań Naukowych Uniwersytetu Gdańskiego na dofinansowanie wydania wyróżniających się prac doktorskich w Wydawnictwie Uniwersytetu Gdańskiego, co jest wyrazem wsparcia młodych naukowców oraz nowo wypromowanych doktorów.



Wydawnictwo
Uniwersytetu
Gdańskiego



46,20 zł (w tym 5% VAT)